

Davood Amrollahi mod Danmark (appl. 56811/00 EMD kendelse, afsagt den 28. juni 2001)

Sagsfremstilling:

Davood Amrollahi, der er iransk statsborger, indrejste i Danmark i august 1989, hvor han søgte asyl. I henhold til den daværende praksis, hvorefter alle asylansøgere fra Iran, der var deserteret fra det iranske militær før våbenhvilen mellem Iran og Irak i sommeren 1988, blev meddelt opholdstilladelse, fik Amrollahi i oktober 1990 opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. I august 1994 blev opholdstilladelsen gjort permanent. I oktober 1997 blev Amrollahi idømt tre års fængsel for narkotikakriminalitet og udvist.

Umiddelbart inden løsladelsen, og den planlagte udvisning, indbragte Amrollahi afgørelsen om udvisning til de danske udlændingemyndigheder og gjorde gældende, at han risikerede dødsstraf eller anden alvorlig straf for deserteringen i Iran, og at han risikerede dobbeltstraf, idet han i henhold til islamisk ret i Iran risikerede at blive straffet for den begåede narkokriminalitet. De danske udlændingemyndigheder fandt imidlertid ikke, at der var noget til hinder for udvisningen og lagde ved afgørelsen vægt på, at det af et høringssvar fra det danske udenrigsministerium fremgik, at iranske statsborgere, trods hjemmel hertil, meget sjældent blev straffet i Iran for forbrydelser, de havde begået i udlandet, og at der i øvrigt ikke var nogen grund til at antage, at de iranske myndigheder var blevet bekendt med Amrollahis kriminalitet.

Påstand:

Amrollahi indbragte Danmark for Menneskerettighedsdomstolen og gjorde bl.a. gældende, at de danske myndigheder ville krænke artikel 3, hvis han blev udvist til Iran, idet han dér bl.a. risikerede behandling i strid med artikel 3.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger:

Domstolen gav ikke Amrollahi medhold og afviste klagen som åbenbart ugrundet. Domstolen fandt ikke, at der var vægtige grunde til at antage, at der var en reel risiko for, at Amrollahi ville blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i Iran. Det blev ved afgørelsen indledningsvis bemærket, at Amrollahi oprindeligt fik opholdstilladelse i henhold til en tidligere praksis, og at der ikke var noget i sagen, der indikerede, at han i Iran risikerede dødsstraf eller anden uproportional straf for militærdeserteringen. Domstolen fandt heller ikke, at Amrollahi risikerede dobbeltstraf i Iran. Ved denne afgørelse lagde Domstolen, ligesom de danske myndigheder, vægt på, at et høringssvar fra UNHCR oplyste, at den iranske hjemmel til pålæggelse af dobbeltstraf kun meget sjældent bliver benyttet og, at der i øvrigt ikke var noget, der indikerede, at de iranske myndigheder var bekendt med, at Amrollahi havde begået og var blevet dømt for narkotikakriminalitet.

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=670119&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=1132746FF1FE2A468ACBCD1763D4D8149>